

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/57/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8819206889
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8819206889.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobkyne O. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T. XXX/XX, XXX XX U. F. Q., právne zastúpená advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 069 01 Svidník, proti žalovanému R. A., I. so sídlom E. F., XXX XX T., O.: XX XXX XXX, právne zastúpený Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Nám. sv. Egídia 93, 058 01 Poprad, IČO: 44 250 029, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.038,02 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 3Csp/220/2019-78 zo dňa 24. júla 2020, takto jednohlasne

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.038,02 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.038,02 eur od 20.02.2020 až do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v W. o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, zo dňa X.X.XXXX, v časti Omeškanie s úhradou Splátok, v znení: "V prípade ak sa Klient dostane do omeškania s úhradou jednej Splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace Spoločnosť Klienta vyzve k úhrade dlžnej sumy. Ak Klient nereaguje na výzvy Spoločnosti a nesplní si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo W., poverí Spoločnosť zmluvného partnera mimosúdnym vymožením svojej pohľadávky. V prípade vymoženia pohľadávky Spoločnosti je Klient povinný uhradiť náklady spojené s mimosúdnym vymožením pohľadávky Spoločnosti vo výške 295,20 € s DPH." je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Súd žalobu žalobcu čo do zvyšku zamietá.

IV. Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 48%, ktoré trovy je povinný zaplatiť žalovaný a o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 3 ods. 1, § 39, § 41, § 451 ods. 1, 2, § 107 ods. 1 až 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 497, § 369 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 1 ods. 2, § 2 ods. 1 písm. g), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 5, § 451 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v čase uzatvorenia úverových zmlúv, § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 3, § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia

Občianskeho zákonníka, § 220 ods. 2, § 298 ods. 1, 2, § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že medzi predávajúcim I. I. I., I. a žalobkyňou ako kupujúcim bola dňa XX.XX.XXXX uzatvorená kúpna zmluva, predmetom ktorej bola kúpa automobilu značky J. A. s dátumom prvej evidencie dňa XX.XX.XXXX. Kúpna cena za automobil bola dohodnutá vo výške 6.446,- Eur vrátane DPH. Časť kúpnej ceny vo výške 2.000,- Eur bola predávajúcemu zaplatená v hotovosti pri podpise zmluvy a zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 4.446,- Eur mala byť predávajúcemu zaplatená prostredníctvom úveru na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX uzatvorenej medzi žalobkyňou a obchodnou spoločnosťou B. M. U., I. a to na bankový účet predávajúceho najneskôr do 7 dní odo dňa podpisu zmluvy. V prípade omeškania s úhradou zvyšnej časti kúpnej ceny bola žalobkyňa povinná zaplatiť predávajúcemu zmluvnú pokutu vo výške časti kúpnej ceny zaplatenej v hotovosti pri podpise zmluvy. Zmluvné strany sa zároveň dohodli, že uplynutím prvého dňa omeškania žalobkyne s úhradou zvyšnej časti kúpnej ceny zároveň dôjde k ukončeniu účinnosti tejto zmluvy (roztváracia podmienka účinnosti). Následne spoločnosť B. M. U., I. a žalobkyňa ako klient uzavreli dňa XX.XX.XXXX W. o spotrebiteľskom úvere, predmetom ktorej bola pôžička vo výške 5.426,- Eur. Celková suma pôžičky bola vo výške 8.808,48 Eur. Termín prvej splátky bol dohodnutý na deň 22.05.2015, ďalšie splátky boli splatné vždy 22. dňa v mesiaci. Termín konečnej splatnosti bol dohodnutý na XX/XXXX. Z predloženej faktúry/daňového dokladu č. M zo dňa XX.XX.XXXX vyplýva, že táto faktúra bola vyhotovená pre žalobkyňu z dôvodu predaja osobného automobilu zn. J. A. X.X Q. k leasingovej zmluve č. XXXXXXXXXX, a to na celkovú úhradu 7.426,- Eur. V celkovej čiastke 7.426,- Eur je už podľa tejto faktúry zahrnutá zľava vo výške 353,- Eur. Svojím podpisom žalobkyňa zároveň súhlasila s odhlásením vozidla na svoju osobu. Žalobkyňa svojím podpisom taktiež súhlasila aj s Potvrdením o Informácii o RPMN a priemernej RPMN. Podľa priloženej poisťnej zmluvy zo dňa XX.XX.XXXX bola medzi žalobkyňou a spoločnosťou A. s (v skratke) uzatvorená poisťná zmluva, poisťný program B. G. XX* so začiatkom poistenia XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX. Poistné bolo jednorazové a platilo sa za celú dobu poistenia vo výške 353,- Eur. V poisťnej zmluve bol taktiež určený aj limit najjazdených km pre zánik poistenia, a to XX.XXX km. Ďalej bolo uvedené, že poistenie zaniká ku dňu, kedy vozidlo dosiahne limit najjazdených km pre zánik poistenia alebo ku dňu ukončenia poistenia, podľa toho, ktorá skutočnosť nastane skôr a poistenie tiež zaniká dňom, kedy došlo k zmene vlastníctva k vozidlu. S poisťnou zmluvou žalovaná súhlasila, o čom svedčí aj jej podpis na tejto zmluve.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že zmluva uzatvorená medzi účastníkmi je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS. Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi pôvodným veriteľom (žalovaným) a žalobkyňou bola uzatvorená zmluva o pôžičke, na základe ktorej bola žalobkyňi poskytnutá pôžička vo výške 5.426,- Eur, ktorú sa žalobkyňa zaviazala splatiť v pravidelných mesačných splátkach, čo nebolo žiadnou zo strán popreté. Súd prvej inštancie však považoval niektoré ustanovenia za sporné. Nakoľko zmluva uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z., musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2. V danom prípade v zmluve chýba údaj požadovaný podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona. Zákon výslovne vyžaduje špecifikáciu splátky, aká časť z nej náleží istine, aká časť úroku a koľko z nej predstavujú prípadné poplatky. Splátky v zmysle požiadavky zákonnej úpravy musia byť špecifikované, teda rozpisané podľa hodnoty istiny a hodnoty úroku, príp. poplatkov v jednotlivých splátkach. Vo vzťahu k rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 poukázal na konflikt medzi smernicou a zákonom, ako aj na to, že smernici nemožno priznať ani nepriamy účinok. Pri výbere ustálenej rozhodovacej praxe sa priklonil k tej, ktorá uprednostňuje výklad sledujúci záujem spotrebiteľa, teda výklad pre spotrebiteľa jednoznačne výhodnejší, nakoľko princíp ochrany práv spotrebiteľa patrí podľa ustálenej praxe medzi jeden z najdôležitejších princípov právneho poriadku. Vo vzťahu k uvedenému rozsudku Súdneho dvora EÚ preto poukázal napríklad na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/104/2016 zo dňa 30.03.2017, rozsudok NS SR z 28.06.2016 sp. zn. 7Sžo61/2015, či na názor vyslovený Krajským súdom v Trenčíne v rozhodnutí sp. zn. 27Co/36/2017 zo dňa 28.02.2017, ako aj na ďalšie rozhodnutia Krajského súdu v Prešove a Krajského súdu v Žiline. Vzhľadom na uvedené tak uzavrel, že pre absenciu (povinných) náležitostí zmluvy je potrebné považovať tento spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa je potom povinná vrátiť žalovanému len hodnotu toho, čo jej dodávateľ poskytol, bez akéhokoľvek navýšenia.

5. Súd prvej inštancie okrem vyššie uvedených skutočností súhlasil s názorom žalobkyne, že zmluva takisto neobsahuje povinnú náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) zákona, a to konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru. Jednou z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je údaj o konečnej splatnosti úveru, ktorý má byť uvedený presne, a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

6. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa v prospech žalovaného uhradila sumu 8.484,02 Eur (z toho akontácia predstavovala 2.000,- Eur). Vzhľadom na skutočnosť, že predmetný úver vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov, a s prihliadnutím na skutočnosť, že žalovaný žalobkyni poskytol celkovo sumu úveru 5.426,- Eur, mal súd za to, že žalovaný je povinný vrátiť žalobkyni plnenie získané bez právneho dôvodu. Rozdiel medzi poskytnutými prostriedkami zo strany žalovaného a žalobkyňou uhradenými prostriedkami činí sumu 2.038,02 Eur. Žalobkyňa si zároveň uplatnila úrok z omeškania, preto vzhľadom na priznaný nárok zaviazal žalovaného aj na zaplatenie tohto úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.038,02 Eur od 20.02.2020 (žaloba doručená žalovanému dňa 19.02.2020) do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

7. Vo vzťahu k neprijateľnosti zmluvnej podmienky poukázal na ust. § 53 odsek 5 Občianskeho zákonníka, § 298 ods. 1, 2 C.s.p., 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

8. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyňa bola úspešná v konaní v celom rozsahu, preto jej priznal náhradu trov konania vo výške 100%. O konkrétnej výške trov rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

9. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to v celom rozsahu. Odvolanie právne odôvodnil § 365 písm. b), f), h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). V prvom rade namietal, že súd prvej inštancie odôvodnil prvý výrok svojho rozhodnutia výlučne nedodržaním zákonnej povinnosti rozdelenia splátok na istinu, úrok a poplatky. Podstatnou právnou okolnosťou, ktorá tak ušla pozornosti súdu prvej inštancie sú rozhodnutia domácich vyšších súdov k tejto právnej otázke. Konkrétne ide o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018. Uvedeným postupom sa súd prvej inštancie dopustil nielen zásadného právneho omylu, ale aj porušenia práva na súdnu ochranu, konkrétne porušenia povinnosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia. Druhou okolnosťou, ktorú súd prvej inštancie úplne ignoroval je skutočnosť, že rozdelenie splátok na istinu, úrok a príslušenstvo sa v zmluve nachádza, a to konkrétne v splátkovom kalendári, kde sú všetky časti splátky vyčerpávajúcim spôsobom rozpisované a ktorý klient vlastnoručne podpísal. Rovnako poukázal na to, že v splátkovom kalendári je uvedená aj konečná splatnosť, a to presne tým spôsobom, ktorý súd vytýka v odôvodnení rozsudku. Zdôraznil, že nielen spotrebiteľ, ale aj poskytovateľ úveru má právo na minimum právnej istoty. Ďalej namietal, že v odôvodnení rozsudku sa nenachádza ani len jediná veta, ktorou by súd svoj právny názor ohľadom druhého výroku rozsudku odôvodnil. Za týchto okolností ani nemohol odôvodniť odvolanie ohľadom tohto výroku. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec na nové konanie alebo ho zmenil tak, že žalobu zamietne.

10. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

11. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 C.s.p.), vzhľadom na podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym

právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

14. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožnil realizáciu práv strany sporu dosiahol určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že potom sa celé konanie nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu musí byť však hodnotené v kontexte celého konania, t.j. vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.. Zároveň tiež nie je možné prehliadnúť, že niektoré čiastkové práva, ktoré tvoria právo na spravodlivý proces zákon normuje ako samostatné odvolacie dôvody. Odvolací súd dospel k záveru, že došlo k naplneniu tejto odvolacej námietky, pretože súd prvej inštancie zaťažil svoje rozhodnutie nepreskúmateľnosťou, a to jednak vo vzťahu k výroku II. napadnutého rozsudku, keďže v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol žiadne skutočnosti a ani dôvody na základe ktorých vyhovel návrhu žalobkyne na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky a jednak aj preto, že sa nevyporiadal ani s odklonom od aktuálnej judikatúry Najvyššieho súdu SR vo vzťahu k špecifikácii splátok.

15. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

16. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Táto odvolacia námietka bola naplnená, a to tým, že súd prvej inštancie síce aplikoval na predmetný prípad správny právny predpis, ale tento nesprávne interpretoval.

17. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemá pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi spoločnosťou B. M. U., I. a žalobkyňou je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde spoločnosť B. M. U., I. vystupovala v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konala

v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa. Odvolací súd rovnako zdôrazňuje, že ani v priebehu odvolacieho konania nebol namietaný, či spochybnený spotrebiteľský charakter uzatvorenej zmluvy.

18. Súd prvej inštancie mal za to, že uzatvorená zmluva je postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti v dôsledku nedodržania zákonných náležitostí, s čím však nesúhlasil žalovaný a podaným odvolaním žiadal o zamietnutie žaloby, resp. o zrušenie a vrátenie veci na nové konanie. Odvolací súd sa preto zaoberal otázkou, či súd prvej inštancie správne dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

19. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinný v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“) v ust. § 9 ods. 2 presne definoval, aké náležitosti, okrem všeobecných, musia spotrebiteľské zmluvy obsahovať. Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že povinnými náležitosťami spotrebiteľských zmlúv boli okrem iného aj údaje týkajúce sa uvedenia výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Súd prvej inštancie vyhodnotil absenciu týchto obligatórnych náležitostí, preto z uvedeného dôvodu mal za to, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. V tomto prípade však treba prisvedčiť odvolaniu žalovaného, pretože v odôvodnení rozhodnutia sa súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach.

20. V odôvodnení rozhodnutia sa súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach v prípade absencie špecifikácie splátok. Odvolací súd poukazuje na to, že rozhodovanie v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou napĺňa požiadavku spravodlivého procesu a princípu právnej istoty, ktorý je vyjadrený v čl. 2 ods. 2 Základných princípov C.s.p.. V systéme všeobecného súdnictva je najvyššou autoritou Ústavný súd Slovenskej republiky, Najvyšší súd Slovenskej republiky, Európsky súd pre ľudské práva a v prípade aplikácie úniijného práva Súdny dvor Európskej únie. V súlade s princípom právnej istoty sporové strany legitímne očakávajú, že ich spor bude rozhodnutý za obdobnej tak skutkovej ako i právnej situácie rovnakým spôsobom, a to najmä v situáciách, keď existujú publikované rozhodnutia tak Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako i ďalších súdov Slovenskej republiky. Do uvedeného pojmu však nemožno zaradiť prax, ktorá je vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu, či v jednotlivom doposiaľ ešte nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia Najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadväzovali (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/6/2017 z 06.03.2017).

21. K eurokonformnému výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol uzneseniami sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 z 23.04.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 z 17.04.2018, sp. zn. 4Cdo/187/2017 z 23.04.2018, pričom s uvedenými právnymi názormi Najvyššieho súdu sa súd prvej inštancie vôbec v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal, čo je v rozpore s ust. § 220 ods. 3 C.s.p..

22. Súd prvej inštancie tak náležite neodôvodnil svoje rozhodnutie vo vzťahu k posúdeniu obligatórnej náležitosti vyplývajúcej z ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ vo vzťahu k odklonu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, v dôsledku čoho odvolací súd nemohol odvolaním napadnuté rozhodnutie ani potvrdiť a ani zmeniť.

23. Odvolací súd rovnako poukazuje na to, že záver súdu prvej inštancie o absencii ďalšej obligatórnej náležitosti, a to termínu konečnej splatnosti v uzatvorenej zmluve nebol správny. Termín konečnej splatnosti musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu, v opačnom prípade by sa minulo účinku ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ, ktorého cieľom bolo zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ v potrebnom rozsahu informovaný o základných skutočnostiach týkajúcich sa zmluvného vzťahu už v čase jeho vzniku. Spôsob akým má byť uvedená obligatórna podmienka upravená v zmluve ZoSÚ bližšie neurčuje, avšak je potrebné, aby bolo možné zo zmluvy spoľahlivo určiť, resp. zistiť

termín konečnej splatnosti poskytnutého úveru (t.j. deň, mesiac a rok). Odvolací súd je toho názoru, že požadovanie uvedenia termínu konečnej splatnosti veriteľom vo forme uvedenia konkrétneho dňa, mesiaca a roka je príliš formalistické, a preto pre splnenie tejto obligatórnej náležitosti postačuje, ak spotrebiteľ vie bez väčších problémov zo zmluvy tento údaj identifikovať. V predmetnom prípade z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že v uzatvorenej Zmluve o spotrebiteľskom úvere bolo určené, že dátum prvej splátky pripadá na deň 22.05.2015, pričom každé ďalšie splátky mali byť splatné vždy 22. dňa v mesiaci. Zároveň bol v zmluve uvedený termín konečnej splatnosti vo forme: XX/XXXX, t.j. uvedenie mesiaca a roka konečnej splatnosti úveru. Z uvedených údajov tak bolo možné bez väčších problémov identifikovať, že termín konečnej splatnosti pripadol na deň 22.04.2021. Na základe uvedených skutočností má odvolací súd za to, že uvedená obligatórna podmienka - uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru bola v predmetnom prípade splnená, preto záver súdu prvej inštancie o ďalšom dôvode bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru nebol správny.

24. Odvolací súd na tomto mieste dáva ešte do pozornosti, že ani matematický výpočet súdu prvej inštancie uvedený v bode 74. odôvodnenia nebol správny, pretože rozdiel medzi sumou uhradenou v prospech žalovaného vo výške 8.484,02 Eur a sumou, ktorá bola žalobkyni celkovo poskytnutá vo výške 5.426,- Eur, nepredstavuje 2.038,02 Eur, ale 3.058,02 Eur. Rovnako k sume 2.038,02 Eur nie je možné dospieť ani v prípade, ak bude ako základ pre výpočet použitá suma 6.484,02 Eur (t.j. suma znížená o 2.000,- Eur, ktoré boli zaplatené ako akontácia), pretože v takom prípade je výsledná suma vo výške 1.058,02 Eur. Súd prvej inštancie tak aj v tomto smere zaťažil svoje rozhodnutie nerespекúmateľnosťou.

25. Rovnako sa možno prikloniť aj k naplneniu vznesenej námietky nepreskúmateľnosti II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, pretože z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, na základe akých skutočností a dôkazov dospel súd prvej inštancie k záveru o potrebe vyhovieť návrhu žalobkyne týkajúcejmu sa určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v Zmluve o spotrebiteľskom úvere. V tomto smere tak v odôvodnení rozhodnutia absentuje vysvetlenie logického postupu prijatia uvedeného záveru.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a postupom podľa § 391 C.s.p. vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

27. Úlohou súdu prvej inštancie bude preto znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom - opätovne posúdiť dôvodnosť žalobkyňou uplatneného nároku s tým, že súd prvej inštancie preskúma či zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti požadované ZoSÚ (a to aj s prípadným vyporiadaním sa s odklonom od rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít), rovnako opätovne rozhodne o návrhu žalobkyne na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, pričom svoje rozhodnutie v tomto smere aj náležite odôvodní a vypořádava sa aj s ďalšími prípadnými tvrdeniami, námietkami a dôkazmi sporových strán - následne vo veci znova rozhodne, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 C.s.p. aj náležite odôvodní.

28. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie taktiež o trovách celého konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

29. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).